

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. B.**, bytem xxx, xxx xxx, zastoupeného. Mgr. Ondřejem Filipem, advokátem se sídlem Komenského 156, Ústí nad Orlicí., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2011, č.j. 2010/91353-424,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 12. 1. 2011, č.j. 2010/91353-424, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Ústí nad Orlicí č.j. UOD-1531/2010-M1 ze dne 14. 10. 2010. Tímto rozhodnutím byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) s odůvodněním, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost podle § 25 odst. 3 tohoto zákona tím, že neoznámil úřadu práce výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, ve lhůtě osmi dnů ode dne jejího uzavření.

Žalobce má za to, že správní orgány vycházely z nesprávného výkladu příslušného ustanovení a též z nesprávného hodnocení důkazů. Žalobce nesouhlasí s tím, že měl porušit svou oznamovací povinnost ohledně dohody o provedení práce dle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. K tomu doplnil, že ustanovení § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve znění, platném do 31.12.2010, stanovilo ohledně výdělečné činnosti, prováděné v souběhu s

poskytováním podpory v nezaměstnanosti, že uchazeč o zaměstnání je povinen úřadu práce výkon této činnosti oznámit do 8 kalendářních dnů ode dne uzavření dohody o provedení práce. V tomto směru bylo znění zákona rozporné, neboť oznamován měl být „výkon činnosti“, nikoli skutečnost, že byla uzavřena dohoda, avšak lhůta byla stanovena od podpisu dohody. Žalobce uvedl, že v praxi se termín podpisu dohody a zahájení výkonu činnosti nemusí krýt, když dohoda může být uzavřena i s velkým odstupem před zahájením výkonu práce. Může také nastat situace, že k žádnému výkonu činnosti nedojde, byť byla dohoda podepsána. Za takových podmínek nelze úřadu práce oznámit výkon pracovní činnosti v osmidenní lhůtě od podpisu dohody. O tom, že znění zákona bylo nevhodné podle názoru žalobce svědčí skutečnost, že novelou č. 347/2010 Sb. byl text upraven tak, že uchazeč o zaměstnání je povinen úřadu práce výkon této činnosti oznámit nejpozději v den nástupu k výkonu této činnosti. Je tedy přesvědčen o tom, že pokud vůbec nezahájil výkon práce dle dohody o provedení práce, pak se na tuto situaci nevztahovala povinnost dle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, a to bez ohledu na zmíněnou nejasnost tehdy platného znění citovaného právního předpisu.

Žalobce připouští, že se s odstupem času vyjadřoval správnímu orgánu ohledně výkonu činnosti v měsíci dubnu 2010 nepřesně. Podle jeho názoru je však pro posouzení věci podstatné, zda dle evidence zaměstnavatele práci vykonával či nikoli. Jak vyplývá ze sdělení společnosti LIGMA spol s r.o. ze dne 1.10.2010, které si vyžádal správní orgán, žalobce v dubnu 2010 u společnosti práci na základě dohody o provedení práce nevykonával. Dle tohoto sdělení připravil zaměstnavatel dohodu s termínem v dubnu 2010 pouze z důvodu doplacení chybějící odměny za předchozí období. Jakkoli je takový postup nestandardní a vede i k nesprávnosti účetních údajů, nejde o aktivitu žalobce. Ten jako zaměstnanec spoléhal na to, že smluvní a finanční záležitosti řeší zaměstnavatel adekvátním způsobem.

Žalovaný odmítl oprávněnost podané žaloby a po zrekapitulování obsahu spisu k námitkám žalobce uvedl, že z ustanovení § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nepochybně vyplývá povinnost uchazeče o zaměstnání oznámit výkon činnosti do 8 kalendářních dnů ode dne vzniku pracovního poměru nebo ode dne uzavření dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti. Poukázal na předmětnou dohodu o provedení práce, z níž vyplývá žalobcova vůle dohodnout se na výkonu činnosti. Pokud neměl v úmyslu vykonávat činnost na základě této dohody, není žalovanému zřejmé, proč by takovou dohodu vůbec se zaměstnavatelem uzavíral. Je přesvědčen o tom, že bylo jeho povinností uzavření dohody o provedení práce oznámit nejpozději dne 8.4.2010 úřadu práce. Pokud měl jakoukoliv pochybnost ohledně oznamovací povinnosti vůči úřadu práce, mohl se kdykoliv na úřadu práce opakovaně informovat. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že jako první námitku při zahájení správního řízení žalobce uváděl, že na danou povinnost zapomněl. Ani v emailové korespondenci ze dne 18.8.2010 žalobce nepopíral, že by činnost od 6.4. do 9.4.2010 u předmětného zaměstnavatele vykonával, naopak zde sám potvrdil, že mu byla smlouva prodloužena na duben 2010 a vydělal si 1.620,- Kč, přičemž toto řádně na úřad práce nenahlásil. Následně však žalobce začal tvrdit, že výkon činnosti v měsíci dubnu 2010 u zaměstnavatele vůbec neproběhl, což však žalovaný považuje za účelové tvrzení, ve snaze vyhnout se postihu ze strany úřadu práce za porušení povinnosti. V této souvislosti upozornil, že ze mzdového listu vystaveném zaměstnavatelem Ligma s.r.o. za období 6. 4.-9. 4.2010 vyšlo najevo, že žalobce u tohoto zaměstnavatele odpracoval 4 dny a jeho odměna činila 1.610 Kč. Žalovaný tedy nemá pochybnost, že žalobce danou práci vykonával.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 1 Ad 26/2011-37 ze dne 31. 7. 2012, tak že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Za podstatnou otázku městský soud označil, zda žalobce měl oznámit úřadu práce uzavření

dohody o provedení práce, kterou dne 31. 3. 2010 uzavřel se společností Ligma s.r.o., se sídlem T. G. Masaryka 906, Litomyšl s tím, že k zahájení práce mělo dojít dne 6. 4. 2010 a k ukončení dne 9. 4. 2010. Za rozhodující soud považoval, zda neoznámení uzavření dohody o provedení práce ve lhůtě 8 dnů od jejího uzavření představuje důvod pro vyřazení žalobce z evidence. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, podle něhož je uchazeč o zaměstnání povinen oznámit skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů. Připomněl, že touto rozhodnou skutečností není výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, pokud měsíční odměna nebo odměna připadající na 1 měsíc za období, za které přísluší, nepřesáhne polovinu minimální mzdy, neboť taková dohoda nebrání zařazení a vedení uchazeče v evidenci uchazečů o zaměstnání. Městský soud uzavřel, že dohoda o provedení práce uzavřená žalobcem spadá do této kategorie, proto se nejednalo o rozhodnou skutečnost pro vedení uchazeče v evidenci a žalobce tedy neměl povinnost oznámit výkon této činnosti.

Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 6 Ads 114/2012-37 ze dne 21. 2. 2013 tak, že jej zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městskému soudu především vytkl, že se nezabýval oznamovací povinností podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. V této souvislosti zdůraznil, že oznamovací povinnost podle § 27 odst. 2 tohoto zákona se týká pouze rozhodných skutečností pro zařazení nebo vedení uchazečů v evidenci uchazečů o zaměstnání. Ztotožnil se s městským soudem v tom, že tuto povinnost podle § 27 odst. 2 neměl, nicméně poukázal na skutečnost, že vedle oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2, zákona o zaměstnanosti stanoví zákon ještě oznamovací povinnost dle § 25 odst. 3, vztahující se na výkon činností, které nebrání zařazení a vedení v evidenci uchazečů.

Městský soud v Praze znovu přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s tím, že přihlédl k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí tak, jak vyplývá z ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s.

Jak naznačil kasační soud úkolem zdejšího soudu je právní posouzení toho, zda žalobce měl oznámit úřadu práce uzavření dohody o provedení práce, kterou dne 31. 3. 2010 uzavřel se společností Ligma s.r.o., se sídlem T. G. Masaryka 906, Litomyšl s tím, že k zahájení práce mělo dojít dne 6. 4. 2010 a k ukončení dne 9. 4. 2010. Z vyjádření zaměstnavatele vyplývá, že tato dohoda byla uzavřena pouze z toho důvodu, aby žalobci mohla být dodatečně doplacena chybějící část mzdy (1.610,- Kč) za měsíc březen, která mu chybou jejich mzdové účetní nebyla v březnu vyplacena v plné výši.

Dne 18. 8. 2010 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu neoznámení výkonu činnosti na základě dohody o provedení práce u uvedeného zaměstnavatele, která nebrání zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce v řízení nepopíral, že předmětnou dohodu podepsal, ani že obdržel částku 1.610,- Kč. Podstatné není to, jak přijetí dané částky úřadu práce žalobce vysvětloval. Je nepochybné, že jeho snahou bylo vyhnout se postihu ze strany úřadu práce, což mu nelze přičítat k tíži. Správní orgány odůvodnily rozhodnutí tím, že žalobce svým jednáním porušil základní povinnost vůči úřadu práce, když mu neoznámil výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, která nebrání vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, ve lhůtě stanovené v § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný doplnil, že skutková podstata nevyžaduje úmysl, sankcionováno je i jednání z nedbalosti s tím, že správnímu orgánu zákon o zaměstnanosti neumožňuje zvolit v této věci jiný postup.

Podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2010, uchazeče o zaměstnání úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže uchazeč o zaměstnání nesplní oznamovací povinnost podle § 25 odst. 3 nebo neoznámí další skutečnosti, které mají vliv na zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2.

Podle § 25 odst. 3 téhož zákona zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nebrání a) výkon činnosti na základě pracovního nebo služebního poměru, pokud je činnost vykonávána v rozsahu kratším než polovina stanovené týdenní pracovní doby a měsíční výdělek nepřesáhne polovinu minimální mzdy, nebo b) výkon činnosti na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, pokud za období, na které byly sjednány, měsíční odměna nebo průměrná měsíční odměna nepřesáhne polovinu minimální mzdy. Uchazeč o zaměstnání byl v rozhodném období povinen úřadu práce výkon této činnosti, oznámit do 8 kalendářních dnů ode dne vzniku pracovního nebo služebního poměru nebo ode dne uzavření dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti, a ve lhůtě stanovené úřadem práce dokládat výši měsíčního výdělku nebo odměny. V případě výkonu více činností se pro účely splnění podmínky měsíčního výdělku měsíční výdělek (odměny) sčítají.

Ze znění tohoto ustanovení je zřejmé, že povinností žalobce bylo nahlásit již samotné uzavření předmětné dohody o provedení práce, a to nejpozději do 8. 4. 2010. Na rozdíl od současné právní úpravy nebylo v době rozhodování správního orgánu podstatné, zda žalobce skutečně nastoupil do zaměstnání, či práci vykonával, ale byl povinen tuto informaci bez dalšího sdělit.

Nezbývá tedy než uzavřít, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud za takto zjištěného skutkového stavu žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadily. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl ve věci úspěch žalovaný, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. září 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová